

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

9. Vt cùm defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

sibi propitium credat. Sic latè & accuratè Calvinus Instit. lib. 3. cap. 3. num. 1. Hanc hæresim hæc sola parabola de filio prodigo luculenter conuincit. Hic enim in exemplo maximæ misericordiæ Dei quod à Christo proponitur, ea non conferatur, nisi reuerso prius peccatori in se per odium peccati, & spem veniæ concipienti, quod vtrumque illis verbis expressit, *Quanti mercenarij, &c. Ego autem fame pereo.* Nec nisi cum emendationis proposito, & inuocatione Dei, quod expressit quum diceret, *Surgam, & ibo ad Patrem meum*, quod est relinquere peccatum, & ire ad Deum, & dicam, *Pater peccaui, &c.* Tunc demum accurrit Pater, & audita confessione peccati, iubet *reddi stolam primam*. Rursum quum idem Calvinus pœnitentiam ponit in solo quotidiano profectu iustorum, eodem lib. & cap. num. 8. vt sic pœnitentiæ necessitatem & vsum, qualem seruat Ecclesia, explodat, verba Christi in hoc cap. illam euidenter refutant vbi dicit: *Quam super 99. iustis qui non indigent pœnitentia.* Hic enim necessariò fatendum est, aliquam esse pœnitentiam peccatoribus necessariã, qua iusti non indigent. Deinde quotidiano profectu omnes iusti indigent. Vide ampliorem hac de re contra Calvinum disputationem in Promptuario nostro Catholico.

In part.
Quadrage.
in Sabbat.
hebdom. 2.

IN LVCAE CAP. XVI.

9. *Vt cum defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula.*

QVVM duo hic locus doceat, eleemosynis retribui vitam æternam, & Sanctos pro nobis intercedere, vt sancti Patres docent in Promptuar. Cath. in Dom. 8 post Pentec. à nobis citati, vtrumque conuellit Calvinus. Prius, quia Christus humano more loquitur, nostram videlicet humanitatem opportuni refugij nobis instar fore, sicut aduerso casu percussus ab illis sustentari solet quibus in prospera fortuna benefecit. Posterius, quia hoc modo periret omnis eleemosyna quæ indignis impenditur. Illi enim pro nobis intercedere non possunt. Sed vtraque cauillatio infusa est. Prior, quia Christus non solum humano more loquitur de aliquo refugio opportuno humanitati nostræ reddendo, sed diuino præterea more ac modo loquitur, promittens beneficentiæ nostræ non quodlibet refugium, sed ipsam vitam æternam

Eleemosynarum retributio æterna.

Caluini cauillatio duplex rejicitur.

æter

Lib. 7. in
Lucam.

æternam. Docet illos quibus benefecimus, *recipere nos in æterna tabernacula*, id est, Christum propter illos, non solum ratione operis ipsius, sed etiam ipsis intercedentibus, reddere vitam æternam, ut clarè docet August. de ciuitate Dei lib. 21. cap. 27. Sapè S. Ambros. non solum eos quibus benefecimus, sed & alios Sanctos pro elemosynariis intercedere affirmat. Sic enim hunc locum exponit. *Ideo ait, Facite vobis amicos de mammona, ut largiendo pauperibus, Angelorum caterorumq; Sanctorum gratiam comparemus.* Vnde posterior Caluini cauillatio diluitur. Nam & quum indignis præstatur elemosyna, non solum ratione operis fit retributio, sed iuxta Ambrosium Sanctorum gratia cõparatur, videlicet ut pro nobis intercedant. Quamquam Christus præcipuè pios pauperes intelligit quando elemosynis tantam mercedem re promittit, ut causa ab illo subiuñcta manifestum facit. *Quicquid enim vni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis.* Matth. 25. Manet ergo firma Catholica doctrina, Caluini cauillationibus ne quicquam impugnata.

IN LVCE CAP. XVII.

10. *Quum feceritis omnia quæcunque præcepi vobis, dicite: Serui inutiles sumus: quæ debuimus facere, fecimus.*

Meritum
ex condigno
defenditur.

INSULTANT hoc loco hæretici contra meritum operum, maximè de condigno. *Praua arrogantia* (ait Caluinus) *damnantur hîc omnes qui se apud Deum quicquam mereri fingunt.* Postea definit, ex legis pacto mercedem operibus statui non pro dignitate. Moxque concludit, *detestabile esse Sophistarum commentum, qui meritum de condigno fabricare ausi sunt.* Vbi duo notanda sunt. Primum, meritum de condigno ab hæreticis penitus explodi. Secundò, idèò explodi, quia ex sola Dei promissione pender ratio meriti, non ex aliqua operum dignitate. Quod ex hoc loco probare volunt, quia qui omnia fecit præcepta, adhuc seruus inutilis est: ergo ratione operis ipsius, quantumuis ex gratia Spiritus sancti proficiatur, nullum potest esse meritum. Qui enim meretur præmium à Domino suo, inutilis seruus non est. Adde quòd Christus seruum inducit, cui omnia imperata facienti nullam gratiam dominus habet.

Opus